

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA
Armoseurat lauantai 30.6.2012 klo 11.00
Jorma Toppari

Katkeruus on huono petikaveri. Se valvottaa eikä anna kunnon unta. Sanotaan, että katkeruus kuuluu vanhuuden helmasynteihin. Helmasynnithän ovat sellaisia syntejä, joista emme millään raatsisi luopua ja joiden peitteeksi keksimme hyveellisen ja oikean tuntuista verukkeita. Kaikilla meillä on omat helmasyntimme, jotka kyllä voimme itse tunnistaa, kun elämäämme hiljaa tutkimme. Katkeruus tahtoo siis tulla esiin vanhuudessa, kun elämässä on kertynyt pettymyksiä, epäonnistumisia ja koettuja vääryyksiä. Toki katkeruus voi tulla jo nuorekin osaksi ja senkin kokemuksesta hyvin tiedämme. Katkeruuteen liittyy usein syytös Jumalaa tai toisia ihmisiä kohtaan – miksi teitte tämän minulle? Miksi en saanut toisenlaista elämää, sellaista jota itse halusin ja toivoin. Samalla katkeruuteen kätkeytyy armottomuus – tätä en unohda, sitä en anna anteeksi. Ja se pilaa elämän.

Jeesus puhui anteeksiantamisesta, armollisuudesta sanomalla, ettei anteeksiantamista pidä rajata seitsemään kertaan, vaan samastakin vääryydestä voi antaa anteeksi 77 kertaa. Se on jo sellainen luku, jota ei voi laskea eikä pitää mielessä. Anteeksiantamisessa ei voi tulla rajaa vastaan. Jeesus puhui myös armottomuudesta ja varoitti, että armotonta ihmistä vastaan asettuu armoton Jumala. Kyllä me keksimme syitä, miksi ei pitäisi antaa anteeksi, mutta Jumalan edessä ne syyt eivät kelpaa. Jumalan edessä me kaikki tarvitsemme suunnattoman suurta armoa – velkoja enemmän anteeksi kuin Kreikan valtio.

Jumalan armo meitä kohtaan ei ole itsestäänselvyys. Se vaati raskaan uhrauksen, oman pojan Jeesuksen ristinkuoleman. Jumalan armahtamina ihmisinä meitä kutsutaan antamaan anteeksi meitä vastaan rikkoneille. Meidän anteeksiantomme eivät vapauta ketään rikosoikeudellisesta vastuusta. Vaikka henkilökohtaisesti voimme antaa anteeksi, se ei vapauta rikosoikeudellisesta vastuusta, vaan anteeksiantoon liittyy vastuu. Tuomioistuimessa asioita voi sovittaa, mutta on rikoksia, joihin aina liittyy rangaistus. Rikollisen suojeleminen rangaistukselta anteeksiannon nimissä on väärin.

Anteeksianto vapauttaa katkeruudesta. Sillä on vielä suurempi merkitys anteeksiantajalle kuin anteeksi saavalle. Mitään rukousta ei ehkä ole käytetty yhtä paljon kuin Isä meidän – rukousta. Siinä me lupaamme antaa anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Tuntuisi pelottavalta kääntää tuo lupaus kiroukseksi – älä anna syntejämme anteeksi, kun mekään emme anna. Mitä meillä silloin olisi elämässä muuta kuin katkeruus, tuomion odotus ja epätoivo. Jumala on luvannut meille parempaa – oman rakkautensa, armonsa ja toivon. Synkimälläkin hetkellä tuo Jumalan lupauksen antama toivo rohkaisee. Siionin kanteleen laulussa lauletaan tästä kauniisti: (SK 260)

Kun päivä on, en nähdä saatakaan
mä tähtein kirkkautta taivahalla.
Vaan kun on yö, ne käyvät tuikkimaan
kuin Herran silmät kirkkaat kaikkialla.
Ja milloin yöllä synkin hetki saa,
on niiden loiste kahta kirkkaampaa.

Kun päivä paistaa, silloin piiloon jää,
niin monta suurta Herran lupausa.

Vaan kun on yö, ne loistaa kimmeltää
ja kirkkaammin kun yö on oikein musta.
Oi kiitos, Herra, että tähtien
näin loistaa annat yössä murheitten.

Elämässä on väistämättä yön sysisynkkiä vaiheita. Silloin Jumalan sanan lupaukset voivat loistaa tähtinä taivaalla. Usko on upea lahja, koska se antaa nuo lupaukset omiksi, nostaa katseen tähtiin. Ei tarvitse jäädä suremaan kärsittyä vääryyttä, ei katkerana säälimään itseään, vaan voi suunnata ajatukset tulevaan, jopa sellaiseen ihmeeseen kuin taivaan autuuteen.